

ei la unisonul turpitudinii generale și să-i apropie de o condiție mai conformă cu actualitatea. E, aici, unul din, puținele procedee regizorale față de care păstrăm distanță. Interpreții – Ecaterina Hâtu și Dan Grigoraș – evoluează cu siguranță și cu bune mijloace de caracterizare în limitele stabilite de regie. Un alt cuplu – Sir Politik și Peregrine –, deși nu-și găsește cu suficientă necesitate dramatică locul în spectacol, oferă, mai mult pe cont propriu, momente izbutite de comedie prin originala evoluție a doi tineri actori, Cosmin Maxim și Dragoș Ionescu. Demersul lor scenic e mai ales gimnastic, contorsionarea trupurilor, împletirea și despletirea mișcărilor dând concretețe ritmică și plastică ideilor contorsionate și oarecum confuze pe care le poartă.

Spectacolul – în general clar și cu bune rezolvări de imagine și ton, cu gradații logice ale ideilor și cu un impact eficient la public, răspunzând exact orizontului de așteptare al acestuia – are și unele secvențe insuficient lucrate, în care grosimea pasteii e exagerată, iar dinamica scenică insuficient disciplinată. Cea mai slabă secvență ni s-a părut a fi cea a procesului: personajele își pierd aici substanța caracterologică, iar sensul acțiunii se evaporă în incertitudine.

Nu am mers împreună cu regizoarea nici în ceea ce privește unele „modernizări” ad-hoc precum sugestiile homo pe care le avansează cuplul *Volpone–Mosca*, nici în folosirea expresiilor scatologice – devenite deja loc comun în spectacolele noastre. În schimb, am admirat excelența plastică și ideatică a finalului, în care cuplul mai sus pomenit e îngropat pur și simplu sub avalanșa de aur strălucitor ce cade peste ei ca o pedeapsă divină.

Încă o dată o spunem: spectacolul de la Piatra Neamț se înscrie într-o actualitate care și-l asumă ca fiind organic al ei; cu atât mai mult cu cât este, și sub raport artistic, o reușită.

Teatrul Tineretului Piatra Neamț – Volpone de Ben Jonson. Traducerea: Mihnea Gheorghiu. Regia și ilustrația muzicală: Louise Dănceanu. Scenografia: Florilena Popescu. Distribuția: Tudor Tăbăcaru (*Volpone*), Victor Giurescu (*Mosca*), Daniel Beșleagă (*Voltore*), Cezar Antal (*Corbaccio*), Florin Mircea jr. (*Corvino*), Dan Grigoraș (*Bonario*), Cosmin Maxim (*Sir Politik*), Dragoș Ionescu (*Peregrine*), Ecaterina Hâtu (*Celia*), Adina Suciu (*Lady Politik*), Lucreția Mandric (*Un moshitto*, *Un judecător*), Gina Gulai (*Un moshitto*, *Un judecător*), Loredana Grigoriu (*Un moshitto*). Data premierei: 14 mai 2005.

Simona BURTEA

PITEȘTI

Journal de festival.

Există o diferență între spectacolul jucat într-o sală mare și unul reprezentat într-o sală studio. În prima situație, actorul pare urcat pe un pedestal. În cel de-al doilea caz, bariera dintre el și spectator dispare. Comparând teatrul cu o biserică, atunci, în Sala Studio, te simți ca în altarul bisericii, adică mai aproape de cei care slujesc teatrul, de protejații zeilor. O astfel de sală are și Teatrul „Al. Davila” din Pitești. Construită în 1975 de Liviu Ciulei, Sala Studio 125 (nu știu de ce nu poartă numele creatorului), a găzduit anul acesta, cea de-a IX-a ediție a

Festivalului Național al Teatrului de Studio. Și fiindcă anul trecut s-a promis un festival competitiv, domnul Sebastian Tudor, directorul teatrului și-al festivalului, susținut de Consiliul Județean Argeș, a reușit să stârnească spiritul competiției, printre teatrele prezente. Din păcate, premiile nu au avut o susținere financiară, ci una simbolică. Au existat selecționeri: Sebastian Tudor și Iulia Popovici.

Porțile sărbătorii au fost deschise de Teatrul „Radu Stanca” din Sibiu: *Noapte arabă* de Roland Schimmepfennig, regia Radu-Alexandru Nica. *Realitatea are însemnătate numai întrucât, trecând prin ea, artistul poate prinde ceea ce se găsește în dosul ei* – spunea Kasimir Edschmid. Aceste vorbe caracterizează spectacolului teatrului sibian, în care personajele vorbesc singure, visează, creează o atmosferă de mistere și înlocuiesc viața reală cu visul. Sau poate, Strindberg avea dreptate când spunea:... *viața mea întreagă e un vis*. Spectacolul este construit pe două planuri: planul real, un dormitor în care se prelinge în spațiu visul, unde domnește starea de transă și imagini obsedante pentru lumea germană invadată de arabi. Exprimând și imposibilitatea omului, în această lume modificată-modern, de a comunica – reprezentăția, susținută în limba germană a avut unele deficiențe tehnice și de comunicare. Pe un ecran, mic, amplasat în partea stângă a scenei, erau suprapuse replici scrise cu negru (culmea!) pe un fundal... negru. Motiv pentru care, imaginea a fost singurul reper estetic pentru publicul care nu cunoștea textul. Acest lucru nu l-a împiedicat însă pe regizorul Radu-Alexandru Nica să primească, pentru creația lui, *Premiul pentru regie „Goange Marinescu”*.

O savuroasă comedie de moravuri este adusă de Teatrul de Comedie: *Poiana Boilor*, după *Cerere în căsătorie* și *Ursul* de A. P. Cehov, care s-a bucurat de un mare succes. Costumele, semnate de Janine, caricaturizate, mișcări exagerate (intenționate), personaje privity, cu amuzament, de Horațiu Mălăele, care semnează regia – au devenit scilpitoare prin talentul și dăruirea actorilor. Apariția Deliei Seceleanu, în rolul Nataliei Stepanovna, a fost recompensată cu *Premiul pentru cea mai bună actriță*.

Am avut ocazia să revăd spectacolul *Cheek to Cheek*, al Teatrului „Ioan Slavici” din Arad, după ce îmi încântase ochii în Colocviul Național de Regie de la Reșița. Personajele trec printr-un proces de integrare și automistificare, oscilind între a fi ele însele, și a fi mereu altcineva. Spectacolul vorbește despre spaimele omului de a se întâlni cu neantul, iar cheia de boltă o constituie problema identității. Într-un decor modern, funcțional, în care cabinele actorilor, văzute ca punct de lansare dar și de retragere în sine a acestora, devin sicriele dintr-o morgă. Proiecțiile portretelor celebrelor artiste: Edith Piaf, Marilyn Monroe și Marlene Dietrich, întregesc scenografia Inei Isbășescu, care a primit *Premiul pentru scenografie*. Datorită formei sale interactive, publicul este implicat și chiar se joacă printre spectatori, făcându-i, astfel, părtași.

Spectacolul cu piesa *Iona* de M. Sorescu, al Teatrului C.I. Nottara, este unul dintre spectacolele care ridică problema eliminării regizorului. Se pare că, aici, regizoarea Mona Gavriliță a mizat pe talentul incontestabil al lui Virgil Ogășanu, care nu a dezamăgit-o deloc. Spectatorii au fost vrăjiți de farmecul actorului, iar juriul a considerat că prestația actorului trebuie răsplătită cu *Premiul de excelență*.

„Grație” unuia dintre selecționeri, spectacolul Teatrului Luni de la Green Hours- București, *The Sunshine Play*, care nu a onorat festivalul cu prezența, a

fost înlocuit (pe ultima sută de metri) cu un altul : *Cumucii înfasole* , spectacol independent susținut de Iulian Postelnicu. Titlul „prestației artistice“ a fost fabricat pe loc, deoarece originalul, adică *Ce p**a mea!*, nu era potrivit acestui gen de manifestare . Numai că, întreg spectacolul nu era o alegere potrivită pentru tema acestui festival. Nu spun că-mi displace, în totalitate, acest gen de exprimare, dar consider că locul lui este într-un alt spațiu... cu o bere în față și mult fum. Ar fi fost mai potrivit. Spațiul scenic să fie de vină?...

Textul Liei Bugnar, a prins viață prin vocea actorilor Teatrului „Anton Pann“ din Rm. Vâlcea și a regizorului Adrian Roman. Spectacolul a constituit o excepție, deoarece s-a jucat pe scena mare și nu în cocheta sală studio. Și acesta, doar din motive tehnice care nu s-au luat în calcul: decorul era prea înalt iar actorul risca să nu se mai vadă. Spun aceasta, deoarece acțiunea se petrece pe un acoperiș de casă. După aproape o oră în care s-a filozofat, fără dăruire, spectacolul a luat sfârșit brusc, încât am avut impresia că are pauză (și nu am fost singura nedumerită)...

Festivalul s-a încheiat cu premiera teatrului-gazdă: *Conul Leonida față cu reacțiunea*, de I. L. Caragiale, în regia lui Bogdan Cioabă. Spectacolul a fost o surpriză pentru cei obișnuiți cu textul lui Caragiale. O altfel de citire a făcut ca Ipingescu să devină personaj prezent în scenă. Jucat, cu talent, de tânărul actor Andrei Vizitiu (care promite mult), Ipingescu apare ca amantul Efimiței pe tot parcursul acțiunii. Într-un decor, creat de Cristina Ciucu, care se integrează perfect cu jocul și mesajul textului, Leonida (Florin Dumitru) ne apare ca un ramolit care făr' de ochelari, nu este în stare să distingă între consoarta lui și amant. Astfel mângâie pe cine nu trebuie și doarme lângă cel care „o face fericită“ pe nevasta lui, Efimița (Mirela Popescu), o femeie provocatoare, ce nu-și dorește decât să fie iubită. Și dacă Leonida suferă de „fandacsie“, atunci găsește alinarea în brațele altui bărbat. Trio-ul vesel, produce situații comice care stârnesc hohote de râs. Florin Dumitru dă viață unui altfel de Leonida fără al trăda pe dramaturg și pentru care, primește *Premiul pentru cel mai bun actor*.

Dat fiind faptul că se joacă și pentru public și că el este un pion important în actul artistic, cel piteștean a avut misiunea de a vota două premii de popularitate. Astfel, la final, spectatorii care au fost martorii reprezentațiilor prezentate în festival, au hotărât (poate, subiectiv): Mirela Popescu și Florin Dumitru, au primit *Premiul de popularitate*.

Au existat și spectacole lectură: *A treia zi nu te ridică nimeni la cer*, de dan Chiriac, regia Adriana Zaharia și *The distance from here*, de Neil LaBute, regia Robert Bălan; și un colocviu cu tema *Limita vs. libertatea, Constrângerile spațiului scenic*. Într-un număr restrâns de participanți, discuțiile au degenerat în exemple de piese, care fie sunt traduse după ureche ori sunt pline de expresii din spatele blocului, pe care dacă le scoți nu mai rămâne nimic din text.

Organizarea unui festival a devenit, pe zi ce trece un pariu tot mai greu de câștigat. Este tragic atunci când îți dorești să realizezi lucruri mărețe și din cauza lipsei de bani te zbați ca peștele pe uscat. În fond totul este legitim dar, într-un fel, incompatibil cu actul artistic. Față de ediția precedentă, organizatori au reușit să facă un pas înainte. Este ca atunci când, copilul încearcă să meargă singur, fără ajutorul mamei sau a mergătorului. Începutul este mai greu, apoi o iei la fugă și nimeni nu te mai prinde. Poate!

Virgil OGĂȘANU în *Iona*.